

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דשני לן
בדאורייתא: (ב) ד"ה וממאי
יכו' לעיל אונן איך מביא פסח
צמת:

שינויי נוסחאות

[illegible][illegible]

יְשׁוּת אֲמָאִי לֹא יִטְמֵא אִם יִרְבֵּי
 קִדְּוֶה פֶּסַח נִמְי דְּהֵא הִזְהֵא י' ו'
 בְּמִיּוּטָא דְּלֵאמֹו דְּרִישֵׁינִי
 לִימּוֹל אֶת בְּנוֹ (שְׁמַכְיָה), וְלִגְי' ו'
 שְׁתִּיבָה לִפְנֵי ה' ק"ה צְפֻרָּה הֵכָּה.
 כִּי מוֹגֵה בְּקֻלַּת פִּינֵי" (שְׁמַכְיָה), ו'
 דְּהֵא לְנִימְי צִבְצָב ו' צְמַחֲהִי (ו'
 דְּמַעֲיָקֵרָא מִנִּי הֵקל יוֹמֵר", וְעוֹס'
 כ' שְׁתִּיבָה

דלא, ומהשתא לא נשאר אלא ג
אישתראי אלמא היכא דהיתרא
קרא למעוטי הא דאמרן והדרא
קרי דשם טומאה אחת היא אמר
ואישתרי אישתי, מ"מ לסתמא
מילה למה ימנע מפני הטומאה.

נלא קשיא. דר"ש אדר"ש הא דקמני הכא און לא מייתי פסח כשמת
 וקצברו ב"ד דיום מיתא לאורייתא ותפסין לילו ומלאורייתא דליניף
 ליליה רבי יהודה לקמן [ע"פ] והא דקמני לעיל אוכל פסחו בשמת ב"ג
 וקצברו ב"ד דיום קצורה גופיה דרבנן ולא תפסין לילו אלא מדרבנן

ורומיא דתרתי מתני' קמייתא משני

לה כר מרי חדי ואדלי יוס^א קבורה
 וכאן בפסח וכאן בשאר ימות השנה
 כדשנינן לה מעיקרא ומאי אכל כל
 בקדשים אכל לא בקדשים של כל
 השנה כולה: הכי נא גזק^א תפיס וילן
 עמו^א: אלא מדרבנן: אמינא נך
 אנינות^א יוס מיתה דאורייתא. דהא
 מאנינות דאחרן מייתי לה לקמן והתם
 יוס מיתה הוא: ואם מהדרס יוס
 קבורה. דהוא גופיה מדרבנן והתם
 מודיענא: אביי אמר. חדי ואדלי
 ביום מיתה ולעולם אנינות לילה לר"ש
 דרבנן ודקתני בצרייתא פסח אינו
 צא לאנינות כשמת קודם חצות
 ודרכמנא דחיייה מהאי קרא דדרשין
 כשהוא שלם הוא מציא ולא כשהוא
 און ודקתני בפסחים טובל ואוכל פסחו
 אלמלא מייתי ליה און כשמת אחר
 חצות דקדמה חובט שחיטת פסח
 לאנינות וכו' לא דחיא ליה אנינות
 מלשלא קרבנו וימיה על כרחך
 ש"מ אנינות לילה דרבנן דחי
 דקדמה חייא היא אלא^א לא הוה אכיל
 נהי^א דקדמה חובט שחיטת אנינות
 אכל חובט אכילה לא קדמה ליה
 ואכילת פסחים לא מעכבא לאביי^א

מִצְוַת ת"ל וְלֹא חֲתוּתָהּ
אֲבָל מִמַּמְזָא^ג הוּא ל
כֵּן קוֹדֵם חֲצוֹת כִּי
דִּילְמָא לְעוֹלָם אִימָא
חֲצוֹת וְהָא רַבִּי יִשְׁמַע
יִטְמֵא רִשּׁוֹת דְּבִרֵּי ר
חֻבְבָּה לֹא פ"ד דְּרִישֵׁי
דְּתַנְיָא^ד ר"ע אֹמֵר ג' נ
אִלּוּ הִרְחֻקִּים לֵאבִיו
וְהוּא גִזִּיר לֵאמֹר הוּא
כ"ג וְהוּא גִזִּיר לֵאחִיו
ת"ל הִרִי שֶׁחֶלֶךְ לִשְׁנֵי
יִטְמֵא אִמְרַת לֹא יִטְמֵא
מִצְוַת תַּלְמוּד לֹמֵר וְי

בְּזִכְרוֹ קָא מִיירי דְּחַמְדָּי לֵה לְקַמְן בְּשַׁמְעֵתִין וְהִ"ק סִיפָא הִיר שְׁהִי
מֵת יוֹכָל יִטְמָא אֲחֵרָה לֹא יִטְמָא אִי מָשׁוּם מוֹר אִי מָשׁוּם כִּ"ג אִי
מֵעֻבְבָתוּ מִלְּאָכּוּל פִּסְחָא ^א: לְאֹחוּסוֹ אִין מֵטְמָא. אֲלֵמָא אֲחִיָּא חוּבָה
אֲלִיבָא דִּר' עֻקִּיבָא דְּאֲמַר לֵה יִטְמָא מָזוּה וְהִילכֵךְ לֹא מִיִּתְקַמָּה ^ב: וּמָה
וּקְמִיתָא ^ג: בְּמַת קוֹדֶם חֲלוֹת דְּלִפְקֵעֵתָא אֲחִינִי מִפִּסְחָא: וּמָה
אִין מִצִּיא חֲלוֹת בְּמַת קוֹדֶם חֲלוֹת וְכִרְעִי: דִּילְמָא. לְקִלְעִיל ^ד:
יִטְמָא חֲלוֹת בְּמַת קוֹדֶם חֲלוֹת צִנִּי לְמַעַבַּד פִּסְחָא ^ה: וְהִכָּא מָשׁוּם דְּלִיטְמִי הוּא
יִטְמָא מָזוּה וְאִין לֵה תְּשִׁלוּמִין הִילכֵךְ מִטְּמֵאִין לִיָּה וּמִמִּילָא אֹזֵל לִיָּה
יִשְׁמַעְלָא הִיא דְּאֲמַר רְשׁוֹת הִילכֵךְ ^ו: לֹא תִדְחִיָּה מָזוּת פִּסְחָא בְּצִבְיָא
מִצִּיא פִּסְחָא וְאִפִּילוּ מֵת קוֹדֶם חֲלוֹת דְּטַעְמָא דִּהִכָּא לֹא מָשׁוּם אֲחִינִי
מִיִּתְרִי אֲלֵא מָשׁוּם טַעְמָא דְּקוֹדֶם חֲלוֹת וְאֲחֵר חֲלוֹת הִיכָּא ^ז: דִּמַּת קוֹדֶם
קְדָמָה וְהִיכָּא דִּמַּת אֲחֵר חֲלוֹת קְדָמָה חוּבָה פִּסְחָא וּנְפַקֵּעַ לְחוּבָה טוֹב
לֹא יֵצֵא וּסְמִיךְ לִיָּה לְאִצְיָו וְלֵאמְרוּ וְגו' וְכוּלֵּיהּ קָרָא יִתְרָא הוּא דִּהִכָּא
דִּתְקִישָׁה לֵךְ אִם כֵּן לֵמָּה נֵאמְרוּ רַחוּקִים דָּא לֹא כְּבִיד תְּרַמִּי קְרָאִיא
קְרוֹבִים שַׁמְעֵת בְּכַפְשָׁא: לְאִצְיָו. מַה תִּ"ל אֲלֵא לְלַמַּד שְׁלֹא יִטְמָא לוֹ
לֹא מִזֵּמָּה: אֲלֵא. לְמַלְלוֹד לִמְרֹא אֲלֵא לְקוֹדֶם חֲלוֹת לִיָּה לְמַדּוּ אִם מִפִּסְחָא
לֹא מ

[illegible][illegible]

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

ק.

הת פסחו ולמול את בנו ב'י. תימה
סח דוחה טומאת מתו שאני הכא
י לאו דכאפי נפשיה דחיה מתו לא
חיה שלשתן דכיון דכ"ג וזויר נדחים
משום מת מלוא בשביל שהולך עדיין
לחיותו אף תחתיו לא חיונוו אלא

לומר כן ^א דהא לכהן הדיוט וגזיר
אליטריך קרא אף על גב דכהן הדיוט
לחודיה מיטמא למתו ויש פירושם
שמטמא בהם משום דאף קשה דלא
שמיירי הכא במזר ^{בא} ולא יתכן כלל
דלשחוט פסחו לחודיה ^{בא} ולא יתכן כלל
דהיינו ברייתא דמייתי בסמוך דמיירי
בזבחן ^{בא} וגזיר ונראה דזייק משום
דקמני הכא אמרת לא יטמא וזכורו
ללא קמני הכי משמע לא יטמא
משום שחט פסחו ולא גרסינן תי'
ללא שמיא ועוד נראה לנקדקע חל

שמעית הפסח לחוד לא דחיא טומאה
קרוצים ה"ל למתניהו ברישא [ה] דהולך
לנשחוט כו' הרי שהיה כ"ג ומזר והולך
לנשחוט כו' כמו כהן הדיוט דמי
בברישא דמעיקרב' הני הקל יותר ה'
היכי דמי כהן הדיוט [ה] קודם למזר
ולח"כ כ"ג ומזר: **הא** רבי ישמעאל
הא ר"ע. פ' ב' קונטרס ואפילו מת
אלאחר חלות נמי קאמר ר"ע יטמא
משום דקסבר הליך יטמא מזהו ואין
לנשחוט תלומין להיך מטמאנין לה
וממילא חלו ליה כרת דה"ל טמא
דפסח [ה] יש לו תשלומין בשני ולא דמי
לעשה דהשלמה דחיי עשה דפסח
ודחי ליה כדאמר בריש תמיד נשחט
(פסחים דף נט. ושם) "אע"פ שיש
לו תשלומין בשני:
נפש ארזי הקרובים מת א"ל
הרוקין. במזר צ"י כ"ג
(דף מה.) גרם איפכא ועיקר וטושה
שם [חדא] דרשא מלאציו ולאמו:

א למת מצוה לאמו היה^א כהן
א למת מצוה לאחיו שאם היה
ז הוא למת מצוה ולאחותו מה
בבנו ושמע שמת לו מת יכול
לאחותו כך אינו מטמא למת
א אבל יטמא הוא למת מצוה
ספוקי או למול את בנו ושמע שמת לו
לכלהו: ולמול אם בנו. דמילת זכריו
פסח ^א אונן. וקס"ד דמרייהו קמני
מת דלמיא חובת פסח ודמיא למזות
ה אינינו הוה דמוקמנא לר"ש דאמר
מזות הוה והיכא דלא איטמי במת ^ב

ר' עקיבא יטמא משום דקסבר לה
לומין בשני ור' דקמני לא יטמא רבי
שעמאלה בין לר"ע און שלא נטמא
ר"ע קתני לה דלומר מלוא היכל לב
פסחא ומטמא וואו אדין לאיניעות דלא
ר' חביב כל ימי חזירו לה' על נפש מת
אלו הקרובים. לאו ממשמעותא היא
השתא דאיכתיבא ^{בה} תרי קראי נפש
לפרט את מי אסר את הקרובים אבל
ר' לנזיר לבדו אלא ללמדך שאם היתה
אבל מיטמא הוא למת מזוה וכן כולם:
שהיה צריך לשחוט את פסחו אף
והו. ענין למי שיש בו כל אלו:
רבא

היה. ודבר למיגר הדיוני מעט דאגרימן הנה האל, וכן בכתב דאגרימן קמלתה למיגרמה אל סמרון האל, וכן יטמה כהן שאין במיגר כרבן על פסמחה, אבל לו לא יטמה כהן למיגר. ועוד הא דעלמא דהואיל דהוה ימי ספירתא קא דאניו אלא מחסור כיפרים וקילי ומהיבא פכרתו אזיל כמיהתא, ומהיבא סטרי אסמרון האל קמלתה למיגרמה. ואע"י דבפי כדבמו נותן לשא שווא ואזל דבפי כרבן, הא דאזיל דהוה כהן ואח"י קבל עליו ניותו דכבדו הנהר לו איסור אע"י דנדיד דעלמא אינו מטמא, כהן משום הואיל הוה, ודנתינו לרבא דהואיל ספי' דבוחים מצורה הוה האל, אבל לאביו הוה' לעולא ספי' דהוה לבביו ודאח"י כהן אינו אלא תמא דאשכרי ואשכרי ותריות וכן אמרין הואיל ואשכרי אישכרי לזא דאשכרי וכו'. וכן להקשות, הא הניח פסח שימנע מליטמא שחרירי שווא תרי מילתא אסמרון ומסטרותין ודבוחים ספירתא ודאביו חזי מילתא אסמרון (מס' תע"א כתיבין ע"י:)

עין משפט
נר מצוה

א מיי פ"ו מהל' קרבן
פסח הלכה ט:
ב מיי פ"ב מהל' אכל הל'
והלכה ו טוש"ע יו"ד
סימן שעג סעיף ג:
ג מיי שס פ"ג הלכה ח
טוש"ע יו"ד סימן שעד
סעיף א:

ורה אור השלם

- וּלְאַחֲתוֹ הַבְּתוּלָה הַקְּדוּשָׁה
וְיֹאמְרוּ אִשָּׁר לֹא יִהְיֶה לְאִישׁ לֵה
וּקְרָא: וּקְרָא כֹּה, ג
לְאִבּוֹ וּלְאִמּוֹ לְאִחּוֹ
וְנִתְחַתּוּ לֹא יִטְמְאוּ לָהֶם בְּמַתָּם
וְקָדַשׁ אֱלֹהֵיוֹ עַל רֹאשׁוֹ:
בַּמִּדְבָּר ז, ו
כָּל יְמֵי הַחַיִּי לַיהוָה עַל
שְׁמֵת לֹא יָבֹא:

במדבר ו, ו

לא עליה חיובא

[illegible]

ליקוטים

[illegible]

הוא מומחיתת לרפואת נפשו
 וזוהי תחומה רפואי דפני נפשו (דף
 דס"ל) התם טמא נזיר שרץ
 ונעצמו והותר מהו לקריו, האי
 יסור דבעל קריו דק"ל טמא
 אסור בתרומה ואילו חטול
 אסורין מי לא מודה עולא
 (למדינה ודאי שחל ע"י קריו
 כהן קודם שחל עליו נזירות
 ושחרי, קמ"ל חד מהני קריו
 עולא ואלה אסורין להלוא לא
 אסורין הואיל אלא דרדי צריך
 וי"י דיש חלק דבבי עולא
 כהן נזיר דלא תימא הואיל
 ויהא לפסח שני, אלא מעשות
 לקבור המת ורבי מלעשות